

Forholdenes egen Natur; thi Charlottenborgs to andre Etager — en Stue-Etage som i et almindeligt borgerligt Hus og en lav Mezzanin-Etage — ere i det Hele aldeles udfikkede til Lokale for Kunststudstilling, for Afstøbnings-samling og for kunstnerisk Undervisning. Naar disse Formaal allerede kun mangelfuldt kunne fuldbringendes i Slottets Hoved-Etage, vil det let forstaaes, at de ikke kunne være tjente med Rum, som have langt mindre Højde og Lys. Kun ganske enkelte Lokaler, nemlig Professorernes Atelier, ere brugbare til egentlig kunstneriske Formaal; men de ere spredt beliggende i Bygningen. Desuden er Professorernes Lønning ansat med det Hensyn for Dje, at de have Embedsboliger, og den vilde uden dem være ganske utilstrækkelig til at skaffe Akademiet ansete Kunstnere til Lærere og Ledere af Undervisningen. Professorboligerne ere saaledes at betragte som en Lønning, der ydes in natura, og det følger af sig selv, at man ikke kan have Kunstnerboliger uden Atelier. Man kan desuden ikke med Rette sige, at snæverhertebe Hensyn have gjort sig gjældende ved Fortolkningen af den ovennævnte Bestemmelse, efter som to Rum i Stue-Etagen nu benyttes til Forelæsninger og til Skole, og Bibliotheket er anbragt i Mezzaninen. Men Forelæsningsalen og Bibliothekslokalet ere nu for smaa til deres Bestemmelse.

Med disse Hensyn for Dje og væsentlig for at skaffe Plads for Kunststudstillingen og Afstøbnings-samlingen gaar derfor Forslaget ud paa, at der i dette Djemed paa den gamle botaniske Haves Grund imellem Charlottenborg og Heibergsgade opføres en Tilbygning til Charlottenborg. Derved vinder Stolen altfaa Plads i det gamle Lokale og dermed forbindes tillige andre Fordele: bedre Plads til Akademiets Bibliothek, en større Forelæsningsaal, et Lokale til kunstnerisk Undervisning for Kvinder, Plads til kunstneriske Studier i fri Luft, som længe have været ønskede og endog i Haab om Beslighed dertil ere paabudte i Reglementet for Undervisningen.

Det er et i Kunstnerverdenen varmt og længe — i over 20 Aar — næret Ønske, som Ministeriet herved paany henstiller til Afgjørelse i Rigsdagen, der ogsaa i 1876 modtog en Adresse, hvori 155 Kunstnere udtalte en indtændig Bøn om at fremme Sagen, og som maa betragtes som et Udtryk for en enstemmig Mening blandt Danmarks Kunstnere — hvad enten de stode i et nærmere Forhold til Akademiet eller ikke — om Sagens paatrængende Nødvendighed. Det er imidlertid ikke alene Kunstnerne, men ogsaa Publikum i Almindelighed, som den paatænkte Foranstaltning vil komme til Gode. Den vil afhjælpe mangt et længe følt Savn; mangen dødt Skat vil alene ved den kunne gjøres levende. Dette vil blive klarere ved en næjere Udvikling af de forskjellige Krav, som den nye Bygning skal tilfredsstille.

Der skal for det Første være Plads til Afstøbnings-samlingen. Denne Benaadelse maa ikke misforstaaes. Samlingen bestaaer vel af Afstøbninger i Gips; men Gipsen er dog ikke det Væsentlige ved Sagen; det, som man i Virkeligheden ser, naar man betragter Afstøbningen, er det udmærkede Kunstværk, hvorover den er gjort, og hvis Former den fuldstændig gengiver. En Afstøbnings-samling kan derfor være en Kunst-samling af den allerførste Betydning, og vor er det, selv om den ikke hører til de største.

Den bestaaer af to Afdelinger.

Den ene, som omfatter de ypperste Værker af Oldtidens, navnlig den græske, Billedhuggerkunst, er nu opstillet i en Fjerdedel af Charlottenborgs Hoved-Etage, hvor den har havt Plads lige siden Midten af det forrige Aarhundrede. Uagtet den altid har hørt til de bedste Samlinger af sin Art og i Henseende til Rigdom staaer langt tilbage ikke alene for de første Hovedstæders, men ogsaa for Byers, som ere mindre end Kjøbenhavn, har Kunstens Udvikling den dog Meget at takke for. Det kan umulig glemmes, at en Kunstner som Thorvaldsen her har faaet sit første Indtryk af den antike Kunst. Det er maatte mindre bejendigt, men næppe mindre mærkeligt, at Maleren N. S. Carstens i Charlottenborgs Antiksal modtog den første Indvielse i Kunsten, at Spiren her blev lagt til en Kunstnervirksomhed, der ligesom Thorvaldsens gjorde Epoke i Europas Kunst. Dengang rummedes Samlingen alene i den store Antiksal, nu fylder den tillige tre mindre Sale, men har saa daarlig Plads i dem, at den kun med store Indskrænkninger kan tjene til Nydelse og Belæring for Enkelte, og at den snarere maa holdes som et Magazin end som en Samling. Dertil kommer endnu, at Lokalet paa 1ste Sal, som vender ud imod et stærkt befærdet Torv, hele Dagen er udsat for en let Ruffelse, der i Tidens Løb frembringer Keener i de større Gipsafstøbninger. Og dog er den aller uheldigste Omstændighed den, at Kunststudstillingen for at faa Plads i Slottets Hoved-Etage tager næsten hele Samlingslokalet i Brug, i de senere Aar to Gange aarlig. Dette medfører uundgaaelig en Lumlen og Uro i Lokalet og en idelig Omflytning af mange Afstøbninger, som ikke kan være andet end forbærrelig for dem. Gipsafstøbninger ere forholdsvis billige og frembyde overordentlige Fordele for Studiet, endog større Fordele end mangen kostbar Originalsamling, fordi man i dem kan samle alt det Skjønneste og Bedste fra mange Steder; men da Gipsen er et blødt og størt Stof, kræve de nødvendige en vis Ansomsomhed og Ro, og mindst af Alt taale de, at der jævnlig flyttes om med dem.

Der behøves ingen Paavising af, at Keenerne af Oldtidens Billedkunst anerkjendes for at høre til Menneskehedens aller ypperste Frembringelser, at de endog indenfor deres Omraade bære